

[Robert Pedersen.]

de mange ønsker, der kommer til udtryk i kulturministerens redegørelse, om undervisning i tv, kortbølgeudsendelser og andre, bliver velvilligt behandlet af budgetministeren. Selv har jeg det lille håb, at man med henblik på de mange skifteholdsarbejdere kunne ofre nogle få tusinde kroner til teknik og den dame, der skal til for at vende plader, således at musikradioens sendetid kunne udvides.

Der er mange ting i denne redegørelse, som jeg af tidsmæssige grunde ikke kan nå at behandle, men det betyder blot en overvældende overensstemmelse og accept fra min side af det, der kommer til udtryk i redegørelsen. Jeg vil gerne gøre noget ganske særligt ved det, som jeg synes er det vigtigste, nemlig målsætningen for Danmarks radios programvirksomhed. Jeg har akkurat de samme kvaler som ministeren ved at udforme en programerklæring omsat til lovtæst, men det kan vi vel nok finde. Stryg blot ordet „alsidig“, for ingen af os ønsker vel alle livets facetter præsenteret i vore stuer, mens børnene er til stede. Selv ville jeg sige fra, hvis der kom tanker om at bringe live shows og voldsscener og ulykker. Den skal ikke være alsidig, men den skal være mangesidig.

Medierne må for det første gerne være underholdende. Den norske forfatter Øverland har skrevet disse besnærende linjer:

„Vi skal ikke bare give folk de kager, de vil ha', men også det brød, de trænger.“ Det er et farligt synspunkt at ville formynde andre så meget, at der ikke bliver plads overhovedet til de kager, de vil have — dette sagt uden tanke på kun at ville formulere et underholdningsmæssigt sigte for radio og tv, men det skal der også være.

Som et andet perspektiv vil jeg gerne fremhæve afdøde minister og formand for dette høje ting Julius Bomholts ord om den farlige radio. Den må aldrig blive lige-gyldig, for alt i vort liv, vore vaner, attituder og meninger, er nu ikke så fejlfri, at der ikke bør være plads til gennem massemedier at rokke ved vore forestillinger. Alene af den grund skal der gives plads til f. eks. et så meget omdiskuteret skuespil som det, der blev opført for et års tid siden, af Arrabal.

Desuden føler jeg trang til at kommentere

generaldirektør Sølvhøjs ord, som meget besnærende siger, at der eksisterer en miljøstivhed i Danmark. Den findes, og vel lige vel i akademiske kredse som blandt folk med jævne uddannelser, og når den ikke er blevet nedbrudt, har tv og hermed også generaldirektøren et vist medansvar, for man har aldrig rigtig formået at bringe virkelig gode miljøbeskrivelser ind i programmet. Christian Kryger har gjort det i visse jyske udsendelser, men gode og forstående indtryk af livet i København, i Vesterbros sidegader, har kun forfattere, aldrig tv-medarbejdere, kunnet præsentere for os.

Endelig skal radio og tv være en kombination af subjektivt og upolitisk. Den enkelte udsendelse må gerne være farvet, men i det lange løb skal der ikke være dominans af et enkelt eller for ganske få synspunkter. Den enkelte medarbejder skal have fuld frihed til at stå for noget. Ledelsen skal sørge for at afveje miningerne. Som eksempel på god, engageret mediumanvendelse kunne jeg fristes til at nævne et par medarbejdere fra tv i Århus, for hvem foreningsproblematikken er så stærk en hjertesag, at den har virket på andre og gjort mange andre interesseret i den. Men ingen vil med rette kunne hævde, at de har brugt deres magt til at holde andre synspunkter væk fra skærmen.

Forholdet er jo det, at den påvirker, som ikke viser sit eget ansigt, gør også de påvirkede ansigtsløse. Den, der på en naturlig måde hævder sine interesser, sin identitet, giver andre frihed til at vælge, til at afvise eller tage imod. Han giver mulighed for udveksling, for samtale, for opposition. Hvis vi blot optræder som værktøj for anonyme principper og vurderinger, lægger vi skyld på andre og gør dem ansigtsløse.

Med dette udgangspunkt nogle generelle betragtninger, især til politikere i alle partier. Lad os dog for alt i verden ikke stå så fast på kravet om millimeterdemokrati i radio og tv — om ikke bare for programmernes skyld og af hensyn til medarbejdernes virkelyst, så vel også fordi vi gennem det afslørende medium, som tv er, nok hyp-pigere jager folk fra os end trækker dem til os.

Mere specielt et par ord til min partifælle og gode ven hr. Erhard Jakobsen, som jo i